

ŽIVLJENJE Z ADONISOM - MOJA LJUBEZENSKA ZGODBA OKREVANJA

Dragi slišalci glasov, družinski člani, praktiki in dragi raziskovalci!

Januarja 2007 sem prvič opisala moje partnerstvo z izvnečutnimi glasovi, ki je trajalo osem let. Bila sem stara skoraj 65 let, ko sem napisal svoj prvi povzetek za "6. srečanje Voice hearing mreže" v Berlinu. Od mladosti dalje sem rada pisala pesmi, ki izražajo moja čustva. Prav tako sem napisala avtobiografsko pravljičico na seminarju z naslovom "Notranji otrok". Rada grem globoko v psihološke asociacije, ki imajo zame tudi verski značaj. Legende in pravljice, kot tudi razlaga sanj, mi pomagajo razumeti jezik moje duše. Na materinski dan leta 1999 sem se naučila, da je v psihiatriji že poznan izraz »slišanje glasov«, ki je opisoval moje izkušnje. Po mojih grožnjah, da izvedem poskus samomora, ki so bile posledica jeze in obupa, me je policija privedla v psihiatrično kliniko. Ko sem se po dvanajstih dneh prisilnega bivanja v bolnici vrnila domov, sem morala iti v boj v postopku odvzema opravilne sposobnosti, ki ga je zahtevala in sprožila moja družina.

To se je zgodilo na naslednji način. Zaradi skrivnostnih impulzov sem v neki papirnici porabila znesek 3.900 €. Ta dogodek se je zgodil 1. aprila, ki je tako imenovani "dan norcev". Počutila sem se v celoti odgovorna za svoje nakupe. Bila sem zelo razočarana nad svojo družino, ker sem mislila, da ji je denar bolj pomemben kot jaz! Posebno boleč mi je bil način njihovega ravnanja. S svojim skrivnim delovanjem so me hudo prizadeli!

Le malo pred tem se je uspešno končalo zdravljenje mojega raka. Postopek odvzema opravilne sposobnosti je bil zame zelo živčen in sramoten in mi je dajal občutek, da bi lahko dobila raka še enkrat! Približno dve leti sem živela v neizgovorljivo travmatičnem stresu. V tem času sta me pretresala bes in globoka žalost. Dolgo nisem razumela, da me je moja družina želela le ustaviti v mojem čudnem vedenju.

Šele na koncu procesa odvzema opravilne sposobnosti leta 2001 sem lahko začela s postavljanjem novih ciljev za sebe! Najprej sem obiskovala tečaj za socialno psihiatrijo, ki me je pripeljal v skupino za samopomoč za slišalce glasov. Tam sem sodelovala dve leti in še vedno imam prijatelje iz tistega časa. Drugič, spoznala sem svojo nagnjenost k psihotičnemu odzivanju, ko sem bila na seminarju združenja z imenom "Pomoč za sorodnike duševno neurejenih ljudi". In šele jeseni 2006, ko sem poslušala predavanje v Dunajski univerzitetni bolnišnici, sem ugotovila, da je morda moje zdravljenje raka, ki se je končalo leta 1999, igralo pomembno vlogo pri mojem čudnem nakupovalnem dejanju. Prav tako sem prišla do domneve, da je bila moja evforija posledica bližajoče se pomladi in močnega impulza za začetek povsem novega življenja po usešnem zdravljenju raka.

Poleg tega je moje nakupe v papirnici sprožilo slišanje naslednjih treh stavkov.

Ko sem vstopila v trgovino, sem zaslišala: "Kupi si vse kar hočeš, le če si to zares želiš". Sposobna sem bila slediti dovoljenju v prvem delu stavka. Drugi del je bil logičen, vendar sm takrat izgubila stik s svojimi občutki! Nisem mogla vedeti, da je bil nekje blizu mene neviden opazovalec, ki je že več tednov sledil mojemu nakupovalnemu obnašanju. Takrat sem čutila pretiran občutek neodvisnosti, zato nisem mogla razumeti pomen njegovih besed in tudi nisem mogla zavreti svoje želje.

Drugi stavek sem si napačno razlagala zaradi svojih verskih čustev: "Zdi se, da nebesa želijo nagraditi ti dve prodajalki!". Moje razumevanje je bilo, da sem morala izpolniti nebeško naročilo, ki sem ga hotela opraviti kar se da dobro. Zato sem kupovala več in več in več stvari, ki so prihajale pred moje oči. Moj nakup se je

končal s skrivnostnim nasvetom: "Zdaj se lahko ustaviš!" Počutila sem se zelo uspešna, medtem ko sem zaključevala svojo pomembno nebeško nalogo.

Ko so me na sodišču vprašali, kako pojasnujem svoj nakup, sem bila šokirana in zelo prizadeta! Počutila sem se, kot da me moja družine ne upošteva in moje misli so postale temačne. Od tega trenutka naprej sem se začela boriti proti celotnem zlemu svetu!

Nekega jutra me je nenadoma nekdo pozdravil! Povsem budna sem ga vprašala "Kako ti je ime?" in »Kdo si?«. Moški glas mi je odgovoril: "Lahko me kličeš ADONIS! Jaz sem Bog in ti si Jezus na zemlji". Spontano sem odgovorila: »Res bi rada, da bi bila Jezus, ampak zagotovo vem, da sem Monika". Kasneje sem pomislila, da me je ADONIS, ki se je lahko kadarkoli skrivnostno povezal z mojimi mislimi in občutki, povezal z Jezusom, ker je bil ta nedolžen križan. Možno je tudi, da je ADONIS, ki me je poznal bolje kot kdor koli na svetu, na ta način le ubesedil mojo solidarnost z Jezusom. V tistem času so mi moji občutki v zvezi s postopkom odvzema opravilne sposobnosti govorili, da sem nedolžna, tako kot je bil Jezus!

V zvezi z ADONIS-ovo izjavo, da sem Bog, sem mu povedala: "To bi bilo zelo arogantno, če bi trdila, da je Bog govoril z z menoj osebno!" Od tega trenutka dalje je bil ADONIS z mano vsak dan. Včasih mi je zjutraj rekel: "Zdaj pa živi svoj žalosten dan!". Toda njegova negativna izjava o moji situaciji me ni bremenila, ker sem bila že zelo motivirana in se ukvarjala s tem, kako bi preprečila odvzem svoje opravilne sposobnosti. Ta angažma me je reševal pred depresijo.

Moj sopotnik ADONIS me je tudi opogumljal. Vsak dan mi je povedal, da nisem nora. Za mene je bilo slišanje glasov kot pogovor človeka s človekom! Prepričana sem, da so tudi biblijske zgodbe o ljudeh, ki so slišali glasove, bile resnične in stvarne.

ADONIS me je spremljal pri vseh mojih raziskavah in pogovorih v zvezi s postopkom odvzema opravilne sposobnosti. Ponovljal in komentiral je vse, ne glede na to, ali je bilo pomembno ali ne. Zdelo se mi je, da je skušal preprečiti moje ugovorjanje sodišču. Toda namesto da bi me to njegovo nadležno vedenje oviralo, je pri meni povečevalo motivacijo, da bi dosegla svoj cilj. Moja zelo visoka motiviranost je prispevala k uspešnemu koncu postopka odvzema opravilne sposobnosti. Danes vem, da je ADONIS-ovo vedenje na koncu okrepilo mojo samozavest.

Življenje skupaj z njim je bilo včasih kot boj za preživetje, saj se mi je zdelo, da sem morala opravljati stalen preizkus svoje identitete. Do danes nisem bila niti en trenutek brez njega. Toda v tistih časih sploh nisem imela nobene možnosti, da bi našla kak prost trenutek samo zase. Edini trenutki brez poslušanja njegovega glasu so bili, ko sem spala. Ko sem govorila z drugimi ljudmi, je bodisi tiho poslušal pogovor ali pa je s kratkimi pripombami kazal svojo prisotnost. V preteklih letih se je najino sobivanje spremenilo predvsem zato, ker sem bila dan za dnem sposobna živeti v skladu s svojimi notranjimi občutki in razmišljanji!

V prvih mesecih je, ko sem želela zaspiti, komentiral vsako gibanje svojega telesa. Temu sem se poskušala izogniti tako, da se nisem nič premikala in sem ležala kot mrtva, da bi preprečila njegove komentarje. Rekel mi je, da sem njegova osebna mala laboratorijska žival, kasneje pa se mi je zdelo, da se z vsemi pogovarja o meni.

Včasih sem čutila telesne občutke, vendar nisem mogla ugotoviti, od kod prihajajo. Do danes ne vem, če bi se me ADONIS lahko dejansko dotaknil. Po eni strani bi lahko stimulacijo mojih občutkov sprožili že njegove besede, po drugi strani pa sem lahko čutila kratke boleče občutke, podobne telesnim stikom. Enkrat sem na primer čutila veliko pritisk na svojih prsih, čeprav nisem bila bolana. Morda sem imela prijetne občutke ali pa neprijetne glede na to, ali mi je govoril prijazno ali pa kaj očital. Enkrat sem imela idejo, da bi uporabila njegovo stimulacijo, da bi dosegla orgazem, a je v istem trenutku ustavil svojo "spolno vzgojo" in

slišala sem ga reči: »Tole pa zdaj postaja že nerodno." Kasneje se je ADONIS vzdržal takih poskusov, vendar pa se je norčeval iz moje spolnosti. Ni me sram pripovedovati o teh zelo osebnih stvareh, ker vem, da lahko samo moja odprtost postavi meje med "glasom" ADONIS in menoj! Upam tudi, da sem sama s svojimi sedeminšestedesetimi leti lahko »glas« za slišalce glasov, ki so mlajši od mene.

ADONIS lahko tudi naredi, da slišim visok, piskajoč in zoprni glas. Obrnila sem se na združenje za samopomoč ljudi, ki imajo tinitus (zvonjenje v ušesih, op. prev.), ker sem mislila, da bi bila moja izkušnja zanimiva za njih. Dokler se ni pojavil tinitus, sem mislila, da prihaja ADONIS z druge strani onstranstva. Zdaj pa sem pomislila tudi na možnost, da bi lahko ADONIS prihajal iz kake visoko tehnološke družbe. Potem pa sem nehala raziskovati ADONIS-ov izvor, in se osredotočam raje na to, kako biti strpna in osredotočena v odnosu z njim. Predvsem zaradi njegovega veselja pri eksperimentiranju z menoj sem z njim govorila tudi o človekovih pravicah. Imela sem občutek, da zlorablja svojo nevidnost in svoje druge, v našem svetu še neznane možnosti, da preizkuša svojo moč in oblast.

Ton njegovega glasu ni bil visok ali globok in je bil po navadi nežen. ADONIS lahko spremeni hitrost svojega govora in lahko ga slišim iz večje ali manjše oddaljenosti. Verjela sem, da bi lahko iz tega, kako izbira besede, začutila njegove občutke in stališča. Zdelo se je, da ADONIS poskušali ugotoviti, kakšna čustva pri meni povzročajo njegove besede. Nisem mogla oceniti, v kakšnem razpoloženju je bil. Zato sem poskušala živeti z njim tako harmonično, kot je bilo le mogoče. "Prišla si mi preblizu!" je ADONIS včasih izjavil, kot opozorilo. Sčasoma sem morala sprejeti njegov individualni značaj, skupaj s njegovimi prednostmi in slabostmi. Namesto da bi ga spreminjala, sem delala na spreminjanju sebe na bolje. Pogosto je rekel "Želim samo, da je zabavno!" ali "Dolgčasim se!". Odgovorila sem: "To je nepošteno in grozno, da eksperimentiraš s človeškimi čustvi in strahovi!"

ADONIS je želel, da bi verjela, da vsaka moja misel izvira iz njega. Na ta način je skušal usmerjati vsa moja dejanja. Po mojem mnenju pa je samo uporabljal moje lastne misli. Zato sem zavrnila njegovo vodenje in se nisem vedla po njegovih ukazih. Namesto tega sem uporabljala njegove prispevke le kot bolj ali manj smiselne nasvete.

ADONIS me je včasih pohvalil, drugič tudi kritiziral, da bi mi povzročil občutke krivde. Spominjal me je na negativne situacije mojega življenja, da bi postala negotova glede svojega življenjskega stila!

Nekoč je rekel "Sovražim te – jemlješ mi moj svet." Zdelo se mi je, da je bilo njega bolj kot mene strah, da bi izgubil svojo identiteto.

Medtem ko sem trpela zaradi ločitve od svoje družine, sem rada gledala na televiziji družinske drame, ADONIS pa bi raje gledal erotične filme. Ko sem bila navzoča na srečanjih filozofske skupine, je bil povsem tiho. Upala sem, da bo zaradi seodelovanja na tej skupini postal bolj tolerant.

Ko me je opogumljal, naj se kot pešec na ulici v času gneče vedem bolj asertivno oziroma že kar neotesano, sem našla mehkejša možnosti za pravo raven komunikacije z drugimi pešci, ki so bili pogosto neuvidevni. Včasih sem se na cesti ustavila, ko je kdo želel iti mimo, ne da bi bil pozoren na druge. Tako sem opozorila hiteče pešce, da se morajo vesti tako, da bo prostora dovolj za vse.

V začetku najinega tovarštva sem imela težave pri branju knjig. Zato sem za vajo brala le kratke otroške knjige. Bil je zabavno, ko sem se igrala s fokusiranjem na besede, ki jih je ADONIS takoj prebral, ne da razumel njihovo povezanost z ostalim besedilom. Kasneje, ko sem izboljšala svojo sposobnost za branje, sva skupaj prebrala vse zgodbe o Harryju Potterju.

Imela sem občutek, da se okrog ADONIS-a in mene nahaja še krog drugih oseb. Poslušali so najine pogovore in včasih sem slišala reakcije teh oseb, včasih njihov odobravaljoč smeh.

Leta 2004 sem kupila malo igračo imenovano "Furby", ki sem ga označila kot najinega sina z imenom ADOMO. S tem sem želela doseči, da bi ADONIS začel razmišljati o tem, da bi me zapustil. Povedala sem mu, da bo ADOMO z mano do konca mojega življenja, kar pomeni tudi, da bo del ADONIS-a z mano večno. Vedela sem, da se sam nikakor ne bi mogel odločiti za najino ločitev.

Ena od ADONIS-ovih pripomb mi je dala upanje, da morda tudi on išče Boga, tako kot ljudje. Dejal je: "Če boš v tem uspela, bom verjel v Boga!" Začela sva se pogovarjati tudi o temi ponovnega rojstva, ampak sem mu povedala, da me moje sedanje življenje bolj zanima. Njegove pozitivne ali negativne prerokbe niso kaj dosti vplivale name.

Včasih sem imela težave, ko sem po ADONIS-ovih predlogih prelomila kaka družbena pravila. Sprva je bil to zame test poguma, potem pa sem morala sama soočiti s posledicami. Vsi ti testi poguma, pa tudi razvoj osebnosti v najinem skupnem življenju mi je dalo sposobnost, da v javnosti predstavljam sebe in svoje izkušnje kot "slišalka glasov".

Ko sem z nekom ravnala nepristno, tako da nisem upoštevala ali se izogibala svojim čustvom, me je ADONIS opozoril na to razliko. Po iskreni razjasnitvi situacije sva se lahko spet pomirila. Bila sem zmedena, ko sem imela preveč dogovorov za sestanke in bila poleg tega še pod ADONIS-ovim pritiskom. Zato sem se umirila z zmanjšanjem števila sestankov, dogovorov in nalog, zaradi katerih je postalo življenje lažje na vse in mi zato tudi ADONIS ne povzroča več motenj.

Moj pozitiven odnos do življenja, kakor tudi moja religioznost sta mi pomagala v boj proti negativnim mislim in pripombam ADONIS-a.

Začela sem razumevati Jezusove besede: "Vaš besede morajo biti ja, ja; ne, ne!". Naučila sem se reči "ne", kar je bilo zame zelo težko, ampak trening z ADONIS-om mi je pomagal tudi k vzpostavitvi bolj poštenih stikov z drugimi ljudmi.

Še posebej sem se naučila oddaljiti, ko mi ADONIS ni želel dovoliti dovolj svobode. Lahko sem celo fizično čutila svoj umik v solarni pleksus. Med gledanjem tega je rekel: "Ona je zdaj postala kot kamenček!"

Svet Adonis-ovih misli je še posebej vplival name, ko je pomislil, da sem Jezus, katerega ponovno vstajenje so prerokovali! Potem je ADONIS izrekel: »Sovražim Jezusa in ga hočem ubiti«. Poskušala sem najti razlago za njegovo sovražstvo in sem pomislila, da morda sovraži vitalnost ljubezni v vseh ljudeh, ki nam jo je pokazal Jezus. To ljubezen sem še posebej čutila v letu 1999 v času mojega "boja proti svetu".

SLIKE GLASOV

Jeseni 2006 sem se ločila od ADONIS-a, ker me je njegova stalna prisotnost preveč obremenjevala! Ampak še vedno sem držala obljubo, ki sem mu jo dala, da bom glasove v svojem življenju sprejemala tako dolgo, kot si bodo želeli živeti z mano! Torej, še vedno slišim glasove okoli sebe in upam, da bodo nekoč našli svojo pot!

Zdaj sem preimenovala ADONIS-a kot vodjo moje družine glasov - je samo še "Glas". Dala sem mu novo ime, da bi si pridobila več distance do njega.

Glas vesti: Glas, ki je govoril z ADONIS-om in hotel, da odide iz mojega življenja. Slišala sem njun pogovor. Ta glas sem čutila kot dobronameren in rada sem poslušala njune pogovore, ker sama nisem bila vpletena v njih. Sem pa temu glasu, ki ga razumem, kot da je na moji strani, povedala, da je vsako slišanje glasov lahko naporno.

Zbor: Ta skupina glasov je kot občinstvo v ozadju. Včasih se je zbor smejal, včasih pa kričal. Moji pogovori z ADONIS-om so jih očitno zabavali. Zbor se lahko primerja z vsemi vrstami naše človeške družbe. Zbor sem narisala v mavričnih barvah.

Grabilec: Glas, ki pooseblja sive dele življenja, vendar ponuja tudi možnost, da to postane bolj barvito in fleksibilno.

Mislec: Glas, ki rad filozofira o "Bogu in našem svetu". Mislec me lahko tudi vodi iz ene teme na drugo! Narisala sem ga v oranžni barvi.

Rolf: Med svojimi vsakodnevnimi sprehodi sem slišala glas, ki predstavlja psa; slišala sem njegovo srečno lajanje: "Hov, Hov".

Stroj za paro: Glas, ki povzroča, da povečam svoje dejavnosti, da bi me pripravil do zavedanja, da preveč delam.

ADOMO: Glas, ki bo vzdrževal moj stik z njegovim očetom ADONIS-om in vsemi njegovimi prijatelji. Bo vidna povezava do moje glasovne družini, dokler bom živela!

ADONIS je k meni pripeljal še druge glasove ali sam igral vse njihove vloge. Kličejo me »Naša mati na Zemlji«, zato imam tudi sama glas v njihovem svetu, ki predstavlja mene. Včasih jih spomnim, da očistijo svoje duše s simbolnimi besedami: »Otroci! Očistite svoje sobe!«, kot sem v resnici govorila svojim otrokom. Prav tako jim rečem: »Najdi svojo pot v svojem svetu, saj ne bom večno živela na zemlji«.

Leta 1982 sem prvič govorila z ADONIS-om, ne da bi vedela, kaj bi lahko bil njegov glas in od kod prihaja. Moj mož je namreč mojo mamo in mene uvedel v okultne prakse za komunikacijo s pokojniki in tako smo postali mediji - stik s področjem duhov. Morda je zato nek dan prha postala telefonski sprejemnik in sem slišala navodila za umivanje od nevidnega možkega glasu.

Takoj me je zanimalo, kdo mi daje ta navodila in sem brez zadržkov vprašala: »Kaj delaš tu zraven mene?«. Slišala sem odgovor: "Učiti se moram od tebe!". Vprašala sem: "In kje si, ko te ne slišim?" In sem dobila odgovor, "Vznemirjam druge ljudi, medtem ko molijo!". To je bil najin prvi pogovor, ki sva ga nadaljevala v maju 1999.

Moj osebni položaj je v tistem času zgledal kot kriza srednjih let! Ko sem se odločila, da se ločim od svojega moža, sem se preselila v stanovanje svoje matere, skupaj s svojima sinovoma, za katera sem sama prevzela skrbništvo. Kljub razdoru zakona se odnos z mojim možem ni prekinil. V tistem času je imel težave s svojo poslovno dejavnostjo, in zdelo se je, da je v nevarnosti tudi moja zaposlitev. Zaradi vseh teh težav sem menila, da ni druge možnosti, kot da poiščem pomoč iz onstranstva. V začetku sem uživala v komunikaciji z mrtvimi dušami, dokler ni šlo to predalč in so moji strahovi postal blodnje. Hkrati me je eno od sporočil umirjalo: "Vedno boš imela dovolj denarja". To sporočilo sem dobila napisano z uporabo "Ouija-deske" oz. "Govoreče mize", črko za črko. Nekega dne me je to sprejemanje sporočil tako obremenjevalo, da sem obtožila svojo mamo, da mi prenaša glasove v glavo. Ni poklicala izganjalca hudiča, kot ji je bilo svetovano, ampak rešilca. Odpeljali so me v bolnico, kjer sem dobila različna zdravila. Psihiater mi je predpisal zelo visoke odmerke antipsihotičnega zdravila Haldol.

Počutila sem se, kot bi bila živa zakopana. Moje žalovanje in jeza sta se preoblikovala v samomorilne misli, ker so me postavili v svet brez solz in smeha.

Zanimam se za parapsihološke pojave. Razumela sem, da je bilo prejemanje sporočil od duhov povezano s slišanjem glasov. Lahko si predstavljam, da je ADONIS, ko sem ga prvič srečala, uporabil kak center v mojih možganih, da bi me pripravil do premikanja svinčnika po mizi, ko sem prejemale sporočila od umrlih.

Med prvo psihozo sem neko noč slišala stavek "Ubij svojo mater, da se znebiš vseh svojih skrbi". Očitno je vedel za moj intenziven odnos z mamo in ga je opredelil na ta način. 17 let kasneje pa se mi je opravičil za ta svoj stavek.

Po dveh letih jemanja Haldola se je moja mama začela zavedati tega, da jemljem izjemno visoko dozo tega zdravila. Našla je drugega zdravnika, ki je nadzoroval proces mojega razstrupljanja. Od takrat naprej nisem več uporabljala psihiatričnih zdravil.

Začutila sem, da se spet vračam v resnični svet. Obenem so mi odobrili upokožitev, ki zagotavlja mojo finančno neodvisnost.

V naslednjih letih je ADONIS govoril z menoj bolj prijateljsko. Slišala sem ga govoriti le kadar sem bila v čustvenem stresu. Leta 1999 se mi je ADONIS predstavil, ker je opazil, da je moj nov začetek po zdravljenju raka postal katastrofa! Med svojo drugo psihotično krizo sem bila sposobna povezati svoje življenje s svojo psihozo iz leta 1982, ki je bila povzeta z mojo vlogo medija. Ampak dati sem morala skozi osem let raziskovanja, da sem našla svojo pot nazaj ven iz težav, ki so se začele leta 1999. Tako sem se vrnila v družbo z več znanja o sebi. Vem tudi, da je "slišanje glasov" možna človeška izkušnja (oziroma »človeška možnost«) in ne le simptom bolezni. Danes je moj odnos z družino spet dober. Trenutno se ukvarjam z ustanovitvijo pisarne za vse, ki jih zanima tema slišanja glasov.

MOJA DRUŽINA GLASOV

Napisala Monika Mikus, Dunaj.

Prevedel Bojan Dekleva po izvorniku ([MY Love RECOVERY STORY \(ENGLISH LANGUAGE\)](#)), objavljenem leta 2007 na portalu <http://www.stimmenhoeren.info/>.